

der i Udvalget en Forhandling med Regjeringen, som lagde en særdeles stor Vægt paa, at denne Bestemmelse ikke blev endelig gjældende, ja, Regjeringen lagde saa stor Vægt derpaa, at den overhovedet ikke vilde modtage Loven med en saadan Bestemmelse. Der fremkom da et Forslag, der væsentlig kunde opfattes som et Mæglingsforslag, der blev endelig vedtaget ved 3die Behandling, og som nu er gjældende Lov. Man gjorde, idet man tilraadede Thinget at vedtage Forslaget, den Betragtning gjældende, at det Tidspunkt nok kunde komme, da de, der ønskede en Udvikling af Hærløven i folkelig Retning, netop vilde sætte Pris paa, at de Bestemmelser, som vedtoges i 1867, fremdeles forblive gjældende ogsaa under Revisionsbehandlingen, saaledes at det bestaaende Kryk vilde blive til Fordel for de mere folkelige Principer, som Loven af 1867 havde slaet fast. Dette blev stærkest gjort gjældende af det nuværende ærede Medlem for Frede-
 vicia (Gad), der udtrykte sig saaledes, at „netop de, der ønskede en folkelig Udvikling, snarere kunde ønske til den Tid,“ det vil sige Revisions-tiden, „at have en Støtte i de Principer, der ere nedlagte i denne Lov, end de, der ønske en Udvikling i anden Retning,“ og det Samme blev udtalt af Krigsministeren, idet han søiede til, at „Tidsforholdene kunde være saadanne, at Revisionen vilde komme til at gaa i ganske anden Retning end den, man nu tænkte sig.“ Seg anfører dette for at vise, at den Tanke, man i 1867 havde med den kommende Revision, var den, at man om muligt burde stræbe efter at komme bort fra de særdeles store Beføstninger, hvortil Loven havde ført, og at man tillige burde søge, om ikke at gaa videre, saa dog at fastholde de Principer, som den Gang bleve nedlagte i Loven. De Spaadomme, der saaledes bleve udtalte ved Sagens 3die Behandling her i Salen synes nu at være gaaede i Opfyldelse. Ligesom der paa andre Omraader i de senere Aar har yttret sig en noget reaktionær Strømning, saaledes er det ogsaa Tilfældet her, idet man i de Forslag til Revision, der hidtil ere fremkomne, tydelig har stræbt efter, ikke at nedfatte, men tvertimod noget at forøge Beføstningerne, ligesom man ogsaa i nogen Grad har stræbt efter at komme bort fra de Principer med Folkeavsningskarakter, som i 1867 bleve nedlagte i Hærløven. Spaadommen fra 1867 er altsaa til en vis Grad gaaet i Opfyldelse, og det, der nu er det Bestaaende, maa overfor den forsøgte Revision være et Værn for de Tanker, som man i 1867 satte saa stor Pris paa at faae ind i Loven. Det er naturligt, at Hensynet til Beføstningen maa træde stærkt i Forgrunden overfor dette Thing, og jeg skal med nogle enkelte Tal minde om Gangen i Udviklingen og vise, hvorledes de Tal ere blevne til, overfor hvilke vi nu staa. Efter den Reduktion, som den sidste Krig medførte, var Budgettet for Landetaten funket ned

til at udgjøre en Sum af 5,400,000 Kroner. Det Regjeringsforslag, som i 1866 blev forelagt for den nedsatte Forsvarskommission, krævede allerede 1 Million Kroner mere, nemlig en Sum af 6,500,000 Kroner. I Kommissionen gjorde der sig 3 Misfælsker gjældende med Hensyn til Beføstningen; det mindste Mindretal ønskede at vende tilbage til en Beføstning af i Alt 6 Millioner Kroner, medens et noget større Mindretal mente at turde gaa til 6,742,000 Kroner, og Flertallet foretog en Beføstning af lidt over 7 Millioner Kroner. Det var dette Flertalsforslag, som blev lagt til Grund for det Regjeringsudkast, der indbragtes for Rigsdagen i Samlingen 1866—67, og som løb paa en Beføstning, der igjen var noget større end Flertalsforslaget, nemlig 7,124,000 Kroner. Regjeringsforslaget undergik adskillige Endringer her i Thinget, og den væsentligste Endring var da navnlig den, at man paa flere Punkter styrkede Reservebataillonernes Organisation. Man udtalte desangaaende i Betænkningen, at man troede at kunne gjøre det, fordi den hele Beføstning ved Udvalgsflertallets Forslag ikke vilde komme til at overstige det Beløb, som Regjeringen havde foreslaet, og efter den Udtalelse gik Thinget ind paa Udvalgsflertallets Forslag, altsaa paa de noget forstærkede Reservebatailloner. Smidertid har det viist sig, at de Forudsætninger, hvorfra man den Gang gik ud, ingenlunde have holdt Stik, idet Beføstningen er bleven betydelig forøget ved Lovens endelige Gjennemførelse. Det Budget, som kan siges at omfatte den nye Hærløve i dens endelig gennemførte Skikkelse, nemlig Budgettet for Finantsaaret 1869—70, lyder paa en Bevilling af 8,200,000 Kroner, og de Herrer ville altsaa se, at Gjennemførelsen allerede har ført en forøget Beføstning af over 1 Million Kroner med sig; men dette Tal er i Tidernes Løb end yderligere forøget, og fremtræder nu i Regjeringsforslaget med et Beløb af 8,660,000 Kroner, dert dog ikke indbefattet adskillige Poster, som ikke staa i nogen umiddelbar Forbindelse med Hærorganisationen i dens ene eller dens anden Skikkelse. Jeg skal søie til, at Løppen paa Udviklingen dannes af det Budget, der vil fremkomme ved Regjeringsforslaget i Forbindelse med de nye Lønningslove, der i Alt tilsammen ville medføre en Beføstning af lidt over 10 Millioner Kroner. Man vil saaledes se, at Udgifterne til Hæren have været som en rullende Lavine, der er forøget Aar for Aar i en saadan Grad, at det vel maa synes betænkeligt og maa søie Tanken hen paa, at der maa gjøres et alvorligt Forsøg paa at standse denne Vægt. Man vil se, at man er kommen til en Udgift, der kunde have Udfigt til i de følgende Aar at stige til henimod det Dobbelte af, hvad man i 1866 ansaa for det, hvorved man burde blive staaende. Det har derfor ogsaa været Flertallet i det over det nu forelagte Lovforslag nedsatte Udvalg magtpaaliggende at søge at vende tilbage til en Beføstning,